

СПЕЦИАЛНО ИЗДАНИЕ, ПОСВЕТЕНО НА 130-ГОДИШНИНАТА ОТ ОСНОВАВАНЕТО НА УЧИЛИЩЕТО

ПРОГРАМА НА ДЕЙНОСТИТЕ,

посветени на 130-годишнината от основаване на училището

24 НОЕМВРИ

13:00 - 16:00 часа

Отворени врати

Приемане на поздравления

17:30 часа

Откриване на стената

"История на училището"

Място:

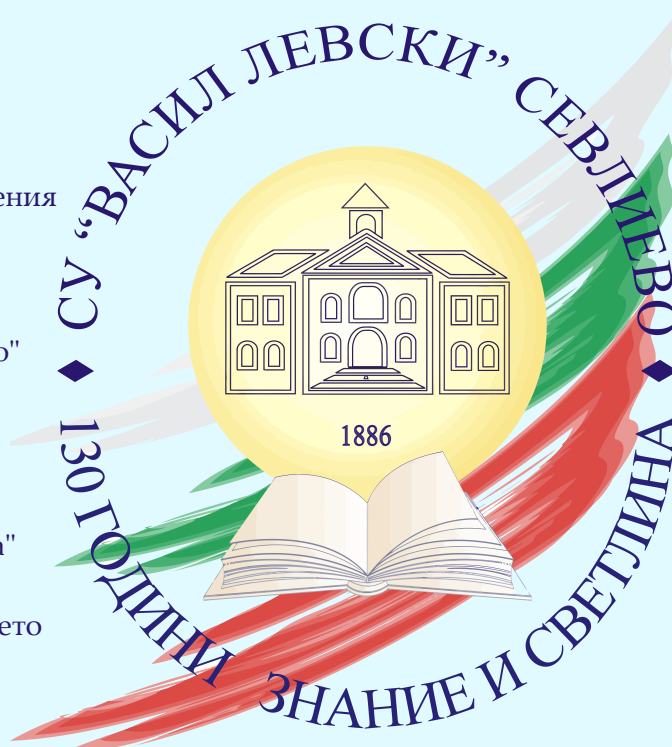
2 ет. - Администрация

18:00 часа

"Среща на поколенията"

Място:

Актова зала на училището

25 НОЕМВРИ

11:00 - 14:00 часа

Среща на ученици с
изявени личности, учи-
ли в гимназията

Място:

СУ "Васил Левски"

17:30 часа

Концерт-спектакъл
"130 години знание и
светлина"

Място:

ДК "Мара Белчева"

СДРУЖЕНИЕ УЧИЛИЩНО НАСТОЯТЕЛСТВО
ПРИ СУ "В. ЛЕВСКИ" – СЕВЛИЕВО

*Поздравяваме колектива на СУ "ВАСИЛ ЛЕВСКИ" по
случай 130-годишнината от основаване на училището!
Нека убеждението, че образованието и възпитанието на
децата на България днес са залог за нацията ни утре,
обединява усилията ни за обща кауза!*

В празничния календар на всяко училище най-значимият празник е основаването. То носи съзидателния заряд на началото и дава устрема, за да се развива мисията на училището като средище на знанието.

Празникът на нашето училище се превръща в личен празник на всеки, който по един или друг начин се е докоснал до нещо, свързано с него. Не само защото то е едно от училищата с най-дълга история, не само защото носи името на един велик българин – Васил Левски, а и защото за севлиевици то се е превърнало в емблематично място (Гимназията), в което децата на града получават най-доброто в образованието.

В този бърз и кратък живот на земята, съдбата ни е дала най-голямата утеха – паметта. Памет за началото, за далечната 1886 година, за

първите, положили основите на храма на знанието и светлината.

Днес нашето училище чества своята 130-годишнина. Има нещо величаво в благородното дело да създадеш училище, да вградиш в него мечтите си, да му вдъхнеш неповторим дух – всичко това да превърнеш в традиция... и най-трудното – с любов да го предаваш на поколенията да го пазят и развиват. Това благородно дело обединява през годините хиляди хора – учители, ученици, техните родители, служители, общественици. Не могат да бъдат изброени всички имена, по-важно е да се каже, че без това училище градът ни не би бил и няма да бъде същият. Да му пожелаем да бъде силно и устойчиво, да ражда таланти и да бъде спокоен, но сигурен дом за учителите и учениците. Поздравявам нашите възпитаници, бивши и настоящи. Пожелавам им да бъдат добри хо-

ра, хора със знания и умения... и навсякъде, където и да се намират, да се гордеят със своето училище и своя град.

Благодаря на всички за труда, за волята и желанието за успехи, които са принос за авторитета на нашето училище.

ЧЕСТИТА ГОДИШНИНА!

Тома Томев

Директор на СУ "В. ЛЕВСКИ"

СУ "ВАСИЛ ЛЕВСКИ" ВЪВ ВРЕМЕТО

Тази година Севлиевската гимназия отброява 130 години - много или малко са те? Времето въздава винаги истинската стойност на делата, на историческите събития, издига или хвърля в забрава величия и дейци. Затова и днес с благодарност се обръщаме назад, за да оценим делото на първите. Поемайки своя път от далечните следосвобожденски години, училището ни достига прага на третото хилядолетие, съчетавайки традиция и съвременност. Доказвайки, че винаги се движи в крак с времето, нашата гимназия и днес търси и намира формите на съвременността за образование и възпитание.

Хиляди са възпитаниците, намерили достойно място в родния край, страната и света. Десетки са тези, които достигат високи постижения в науката, художественото творчество, образованието, медицината, техниката и спорта.

Всеотдайно, безкористно са работили десетки учители - истински педагози, ваятели на

човешките души. Творци, борбени личности, те оставят трайни дири в съзнанието на своите ученици. Жителите на Севлиево са доказали, че винаги, дори и в най-мрачните години на робството, носят българския дух и морални ценности. Силен е стремежът към просвещение у млади и стари, убедени в ползата от образование. Това проличава и в трудните години след Освобождението. През 1885г. на мястото на турските гробища е построено петокласното училище. До 1897г. в него на втория етаж се помещават учениците от класовете, а на първия - от отделенията.

През 1895г. по настояване и застъпничеството на Петко Бобев – народен представител в кабинета на Стоилов и тогавашен председател на Севлиевската окръжна постоянна комисия, започва строителството на Гимназията в местността "Коджа кър", тогава в края на града. Солидната двуетажна сграда е строена по план на инж. Андрей Даскалов, а стро-

ителен предприемач е Сава Хр. Генов (Юбилеен сборник "Стогодишнина Хаджистояново училище 1844-1944г."). На 1 септември 1897г. тържествено е осветено и открито "Севлиевското окръжно петокласно мъжко на Н.В. княз Кирил Преславски училище".

През 1898г. училището получава нотариален акт и става собственост на Севлиевска градска община с наименование "Севлиевска общинска мъжка гимназия". Всяка година нараства притокът на ученици не само от града, но и от околните населени места. С предписание на Министерството на просветата № 15194 от 16.VIII.1912г. при петокласното мъжко училище се откриват едновременно шести и седми класове със закон, приет от 15-то обикновено народно събрание на 1-ва сесия, и утвърдено с указ № 3 от 27.I.1912г.

През учебната 1913/1914 с писмо № 5944 от 3.VIII.1913г.

Следва на стр. 3

Продължение от стр. 2

Министерството на просвещението съобщава на директора, че се открива осми клас. Така училището става пълна гимназия.

От 1.I.1914г. Севлиевската мъжка прогимназия се отделя вече със свой директор Христо Ломлиев и се превръща в "Севлиево държавно мъжко педагогическо училище", като четвърти гимназиален клас става първи педагогически курс, а само на гимназията директор е П. Димитров (телеграма № 17724 от 28.VIII.1914г.)

От 1.IX.1916г. се открива седми реален девически клас при Педагогическото мъжко училище, а през учебните 1917/1918 се открива и осми реален девически клас. Така в края на посочената година в Севлиево има и пълна реална девическа гимназия. През учебната 1918/1919г. завършват два випуска- един от педагогическата и един от реалната гимназия. През 1924г. реалното и педагогическото училище се сливат и макар че в отчетите на Министерството на просвещението то се води непълна реална гимназия, педагогическите седми и осми класове продължават до 1932г.

От 1932г. училището става пълна реална смесена гимназия.

След преврата на 19.V.1934г. гимназиите в по-малките гра-

дове се закриват и това не подминава нашето училище. Със заповед № 2603 от 5.IX.1934г. Севлиевската гимназия е закрыта, но благодарение усилията на всички жители на града начело с кмета, д-р З. Лесев, с официално съобщение № 8624 от 14.IX.1935г. се казва, че "по решение на Министерския съвет през учебната 1935/1936г. да има 6-ти, 7-ми и 8-ми класове в гимназиалния клон при реалното училище". През 1937г. със заповед от министъра се открива "Севлиево смесена гимназия" с клон в Сухиндол (с пети и шести класове). През тази година се открива и класически отдел.

През декември 1944г. се обособяват две училища: мъжка и девическа гимназия. На 18.V.1945г. те получават имената на двамата загинали в антифашистката борба Цвятко Ганев от с. П. Славейково и Владо Илиев от с. Яворец, на основание писмо № 1313 от 20.IV.1945г. Мъжката и девическата гимназии съществуват до 1954г.

На 1.IX.1954г. се извършва реорганизация: създадени са Първа смесена гимназия "Цвятко Ганев" и Втора смесена гимназия "Владо Илиев". През 1959г. двете гимназии се сливат в една - Политехническа гимназия "Цвятко Ганев". През 1970г. училището е с ново име: Средно политехническо училище (СПУ).

През учебната 1976/77г. за първи път са приети четвъртокласници за обучение. През учебната 1982/1983г. в съответствие с изискванията на МНП училището се изгражда като ЕСПУ (Единно средно политехническо училище) с 12 годишен курс на обучение. На 1.IX.1991г. училището се преобразува в Средно общообразователно училище "Цв. Ганев" (ДВ бр. 5 от 18.I.1991г.) На 30 април 1992г. се дава ново име на училището - "Васил Левски", с решение №100 на Общинския съвет (протокол № 2 от 28.IV.1992г.).

С приемане на Закона за предучилищното и училищното образование от 1 август 2016 година училището се преименува от СОУ "Васил Левски" в СУ "Васил Левски".

Дотук засега свършва хронологията, която проследява промените в развитието на Севлиевската гимназия през годините изпълнени със светли събития и тържествуващи победи. Поклон пред всички учители и директори на училището, които са преминали през него с радост, чест, достойнство и вяра. А на учениците пожелавам да бъдат достойни граждани на своето време. Да отворят очите си за изконните наши национални ценности.

Росица Гетова

Старши учител по история и цивилизация

ПРОФЕСИЯ УЧИТЕЛ

Да си учител не е професия, а призвание!

През годините в училището са минали стотици учители. Всеки от тях е оставил по нещо от себе си и всеки е съхранил нещо в себе си. За да разберат това, с бивши учители на нашето училище се срещнаха младите журналисти от клуб "Журналист" с ръководител Даниела Џорданова. Ето какво споделиха, години след като са се разделили с професията учител, Бонка Иванова, Любка Ахчиева, Георги Стойков, Христо Христов, Крум Колев, Радка и Стойчо Стойчеви.

Как се чувствате отново в училище?

Георги Стойков: Навява ми спомени от миналото и някак си ми става мъчно, защото съм прекарал тук около 30 години. Но спомените ми са много хубави и ме успокояват.

Липсва ли ви учителската професия?

Георги Стойков: Липсва ми разговора, отношенията с младите хора, оная жизнена среда, в която толкова години съм бил. Сега като се срещнем по улицата, се поздравяваме и се прегръщаме.

Христо Христов: Разбира се... аз съм работил и в университета, и в училище, но работата определено ми липсва.

Бонка Иванова: На мен също. Сънувам много често, че правя опити по химия. На времето всеки ученик правеше лабораторни упражнения. Не ми се вярва да има учител, който да не изпитва носталгия към изминалите години в училище.

А какво ще кажете за образованието преди и сега?

Георги Стойков: Нали няма да ми се сърдите, ако бъда откровен? Взаимопомощта между учениците сега е много по-малка, отколкото преди. Ето един пример: имах в класа 2-ма ученици – единият много добър математик, а на другия математиката не му вървеше. Разбрахме се добрият да помага на по-слабия. Един ден добрият ме намира в училище и казва: Другарю Стойков, той не

дойде! Стана ясно, че е изпуснал автобуса. И тогава добрият взема колелото и отива при него в Ряховците. Това не мога да не го уважавам. Взаимопомощта между учениците беше много по-голяма.

Христо Христов: Моят дядо е бил инспектор непосредствено след Първата световна война и от него знам, че с диплома от Гимназиата са приемали в цяла Европа без кандидат-студентски изпити. Повече какво да говорим. Освен това може ли човек да изучава висша математика без тригонометрия, без стереометрия, докато на времето се изучаваха по 1 година. Днешният учебник по математика прилича на "наръчник на тракториста" – по малко оттук, оттам.

Бонка Иванова: Аз съм една от щастливките, която премина през много преобразувания в образованието. На всеки 2 години сменях учебниците и програмите. Това не беше в ничий интерес. Но се справяхме и много мои ученици бяха приети с химия в медицински и технически университети. Тогава не ходеха на частни уроци, както сега, а се справяха с учебния материал в училище. Тогава, въпреки двусменния режим, учениците успяваха да се подготвят, а сега не е така. Защото тогава химията се учеше 3 часа седмично, а сега – час и половина. Е, и факири да са преподавателите, те не могат да предадат този обем материал. Така че учебната програма не създава интерес у учениците, а ги кара да губят желание за учене.

Как ще коментирате връзката в триъгълника ученик-учител-родител преди и сега?

Георги Стойков: Тук има промяна. На времето учителят беше авторитет за родителите и това се предаваше на ученика. А сега родителите говорят най-различни глупости по адрес на учителите. Не може при това положение учителят да има авторитет. На времето учителят беше на пиедестал и родителите му вярваха, а оттам и децата. А сега не е така.

Христо Христов: Преди, когато един родител влезе в училище, мачка калпака си, защото има чувство, че влиза в храм на науката. А сега още от вратата почва да дава съвети.

Следва на стр. 5

Продължение от стр. 4

Бонка Иванова: На времето учителите имаха тясна връзка с родителите. Посещавахме учениците в домовете им и записвахме кога сме го посетили и някакво мнение. И това наистина се вършеше. Така ставахме съпричастни с много семейни проблеми и това беше една много силна връзка. И досега с тях поддържаме връзка, а сега такава липсва. Няма я тази хубава връзка между учител и ученик.

Разкажете случка, която ви е впечатлила във вашата учителска работа.

Георги Стойков: Бях учител във Вечерна гимназия, в която учеха войници, които няха средно образование. Една вечер вземам дневника и тръгвам към класната стая. Дежурният на вратата ме спира и казва: "Момче, защо си ни взел дневника, къде отиваш?" Защото аз бях най-младият от тях. Имам много спомени, но главното е, че отношенията между учители, родители и ученици бяха винаги топли.

Христо Христов: Имах един ученик в 9 клас, в математическа паралелка. Но за да се занимава човек с математика, трябва да има много здрава психика. Обяснявам на майката, че синът ѝ не е за тази паралелка, защото психиката му е лабилна. Тя ме обвини, че му имам зъб, и премести момчето в Троян. То завърши и кандидатства с математика. След края на втори курс се озова в психиатрията. И сега съжалява, че не ме е послушала.

Друг случай: Един ученик, много умен, но бавен, в момента е член на Кралската академия на науките, преподава в Благоевградския университет. Но колегите смятаха, че е неспособен. После времето показа друго.

Бонка Иванова: Бях председател на клуба на ТНТМ. Имаше кръжоци и бяхме много щастливи, когато наши ученици печелеха първи места на областни и национални състезания. Награждавахме ги с подаръци. Бях и председател на СБУ и имахме много активна дейност. Приемахме новопостъпилите учители и бяхме определили 1 ноември за Ден на учителя в нашето училище. Тогава изпращаме и пенсионерите. Беше ми много натоварено, но учениците ми бяха много добри. Е, те все пак са си ученици – имаше и да избягат от час, и да не играят физкултура, но въпреки това беше хубаво. Хубави бяха и бригадите, защото ние, учителите, много се сближавахме с учениците, защото бяхме с тях по 24 часа – знаехме болестите им, радостите им. Те ме виждаха не като преподавателя по химия, а като човек. И ние сме хора, и ние грешим. Но аз съм се извинявала и не съм се страхувала, че ще ми пострада авторитета.

Георги Стойков: Само да допълня нещо в казаното от госпожа Б. Иванова... На времето учениците и през ваканцията бяха свързани с учителя. Всяко лято ходехме на бригада: бране на малини, бране на сливи и т.н. В такава обстановка всеки човек разкрива себе си отвътре. И

тогавашните ученици непрекъснато бяха ангажирани, но с тяхно желание. Ходихме на бригади в Чехия, в Съветския съюз и това остави незабравими спомени и у нас, и у учениците ни.

Какви са чувствата, които ви вълнуват на всеки 15 септември?

Георги Стойков: Въпросът е много хубаво поставен. И тогава, и сега 15 септември е един голям празник. Навремето се събирахме с учениците и всеки разказваше как е прекарал лятото, а сега за нас, пенсионерите, е един тъжен 15 септември.

Христо Христов: Не мога да го нарека тъжен, но наистина има известна носталгия. Чувстваш, че настъпва нещо ново, а ти не си част от него.

Бонка Иванова: На 15 септември имам потребност да бъда сред ученици. Била съм и на тържества в София, но никое от тях не може да се сравни с тържеството в нашето училище – тук е много по-тържествено и много по-вълнуващо. Имам много ученици, които в момента са учители в нашето училище: госпожа Радка Николова, тя предпочете да отиде на международна олимпиада по химия, вместо на абитуриентския си бал, който е веднъж в живота; госпожа Мария Стойнова; госпожа Ивета Кръстева; г-н Тодор Новоселски и др. Това ни радва, разбира се. Пък колко много доктори има, бивши мои ученици. Сега като ходя при тях, се шегувам, че сега е моментът, ако има да си връщат за нещо.

Любка Ахчиева: За мен и цялото ми семейство 15 септември е празник. Аз го отъждествявам с 24 май. Той е толкова светъл и хубав празник! С торта и празничен обяд, той е начало на нещо много хубаво. Най-милите празници наистина са тук, защото душата и сърцето ни са тук.

Да си начален учител е много интересно. Децата идват плахи и страхливи, учителят е този, който трябва да им вдъхне сили. Спомням си едно дете, което седеше на първия чин, и винаги, щом се споменеше думата "мама", очите му се изпълваха със сълзи. Тогава отивах и го погалвах, за да го откъсна от мислите му.

Какво впечатление ви направиха учениците днес? Има ли разлика?

Георги Стойков: Аз не мога да намеря разлика – децата винаги са си деца. Само едно намирам – тогава учениците се пазеха от вредни посегателства – наркотици, цигари, алкохол, а сега не е така. Това за мен е трагично.

Христо Христов: На времето най-голямото престъпление бяха цигарите. Тук проблемът идва от вързаните ръце на учителя, който няма право нито да им направи забележка, нито да ги изгони. Все едно в една градина с бурени да нямаш право да изскубеш бурените. Но аз смятам, че най-голяма роля играе трудът, който днес се пренебрегва. Родителите изпуснаха тоя лост и оттам идват голяма част от проблемите.

Следва на стр. 6

Продължение от стр. 5

Бонка Иванова: Младостта си е младост. Но и мен ме вълнува проблемът с цигарите и алкохола, защото той влияе на личностното развитие. Понякога това става заради компанията, друг път, за да опитат.

Любка Ахчиева: Моята непосредствена близост с училището ми дава основание да съм позитивно настроена към учениците. Но смятам, че голяма роля трябва да играят родителите, да ограничават достъпа им до филми с насилие.

Пожелавам им здраве и успехи, да спортуват повече, да се движат, а не да стоят пред компютъра.

Любка Ахчиева за промените в образователната система

Аз съм опортюнист. Не се започват промените от букварите, а от подготовката на учителите. Днешните учители имат само теоретична подготовка. Трябва да има семинари, школи, за да се обучават младите учители.

Образованието преди беше много по-сериозно. Тогава сериозно се гледаше на нещата. А сега за децата има ресурсни учители, има занимални – на времето се справяхме с всичко сами.

Връзката с родителите преди беше много близка. Идваха родителите на среща с тейфтер и химикал и после ми благодаряха, че съм им изнесла хубава лекция. Помагаха за тържества. В моя клас дойде едно осиновено дете, което във втори клас не можеше нито да чете, нито да пише. Разбрах се с родителите всеки ден

при него да сяда различно дете и да му помага. Така то успя да навакса пропуснатото.

Мила: Как ще коментирате агресията сред учениците?

Любка Ахчиева: Децата са изнервени, родителите са в чужбина, а децата са малки и правят това, което виждат по филмите и по новините. Бих искала да им помогна.

Днес се радвам на вниманието и обичта на много мои ученици – един мой ученик ме закарал с Мерцедеса си до вкъщи; друга, стояла зад мен на касата в магазина, познала ме по тембъра на гласа, пожела да ми плати сметката; трети ме разпозна на едно празненство и ме вдигна на ръце с възглас "Това е моята учителка!"

НА ГОСТИ У РАДКА И СТОЙЧО СТОЙЧЕВИ**Липсва ли ви учителската професия?****Радка и Стойчо Стойчеви:**

Като дългогодишни учители с 40 години трудов стаж и единствена професия, в която сме работили, много ни липсва и наистина изпитваме носталгия по времето, прекарано в училище. Сред нашите бивши ученици работихме заедно с прекрасни хора и директори. Живеем още със спомените за тях и често ги виждаме в сънищата си.

Какво е за Вас 15 септември?**Радка и Стойчо Стойчеви:**

На всеки 15 септември сърцата ни бият в едно с тези на всички ученици и учители.

Радка Стойчева:

Изпитах голямо разочарование преди 2 години, когато се случи, на 15 септември, на път за поликлиниката, да мина край училище. Спрях да погледам тържеството и прозореца на моя кабинет. Картината извика у мен сълзи на разочарование. Звучеше химна на Република България пред разпръснати ученици и групи от родители, които си говореха, ядяха семки и безгрижно се усмихваха. Не издържах и отминах.

Следите ли промените в образователната система?**Радка и Стойчо Стойчеви:**

Да, следим ги най-редовно и одобряваме някои от тях с оглед на новото време. Целта на образованието в миналото и сега е една – да се дават солидни знания на учениците. Разбира се, с всеки изминал ден науката се развива, говорим за интернет, евровизия, космически изследвания, сложна международна обстановка – неща, които учениците трябва да знаят и сами да оценяват.

Какво ще кажете за образователната система преди и сега?**Радка и Стойчо Стойчеви:**

Негативните явления като побоища в училище, носене на ножове, говорене по телефона по време на час, пререкания с учители, разпуснатост в поведението, хулиганство – това са все неща, които не одобряваме и от които се възмуцаваме, но според нас вината за това е не на учителите, а на родителите и цялото общество.

Следва на стр. 7

НА ГОСТИ У РАДКА И СТОЙЧО СТОЙЧЕВИ

Продължение от стр. 6

Как ще коментирате връзката в триъгълника ученик-учител-родител?

Против сме родителите да се намесват грубо в работата на учителите – разбира се, ако те са на мястото си като такива. Участието на родителите в училищния живот трябва да става деликатно и внимателно, тъй като те нямат поглед върху цялостния учебен процес, а само върху отделни детайли.

В миналото родителите възпитаваха повече добродетели у децата си: честност, справедливост,

приятелство, уважение. Днес те в своята забързаност и борба за живот недостатъчно общуват с децата си, а някои от тях са лош пример с постъпките си, с начина си на живот и общуването помежду си.

Децата приемат всичко това и го оценяват със сърцето си – понякога го следват, друг път го отричат.

Децата се раждат с чисти сърца и души и какви хора ще станат зависи от всички нас!

За съжаление, в учителската професия попадат и хора, които не са призвани за нея.

КРУМ КОЛЕВ

За училището, за учителя и за проблемите в образователната система с Крум Колев разговаря Даниела Йорданова - старши учител по български език и литература и ръководител на клуб "Журналист" в СУ "Васил Левски"

Липсва ли Ви учителската професия?

Крум Колев: Учителската професия ми липсва, защото чрез нея аз получих своята социална реализация. В тази професия с голямо желание и амбиция навлязох през м. септември 1955 г. и излязох след прекаран инфаркт през януари 1990 г. На тази професия отдадох

много физически и духовни сили...

Изпитвате ли носталгия към времето, прекарано в училище?

Крум Колев: Да, изпитвам носталгия по времето, прекарано в училище, защото, освен учител по руски език, аз бях организатор и ръководител на извънкласната дейност, изграждането на новата база на училището и на базата за отдых и туризъм.

Какво е за Вас 15 септември?

Крум Колев: На всеки 15 септември гледам с надежда, че той ще бъде ново начало за по-ефективно обучение и възпитание на подрастващите.

Следите ли промените в образованието?

Крум Колев: Следя промените в образованието и смея да твърдя, че има отстъпление от постиженията на българското училище.

Какво ще кажете за образователната система преди и сега?

Крум Колев: Истинска образователна система у нас бе направена през 1957 г., когато бе

реализирана връзката на училището с живота и бе въведено политехническото обучение. Тази система осигуряваше на всички деца възможности за развитие и реализация в живота след завършване на обучението. Завършилите средно образование получаваха и производствен разряд. Тази система осигуряваше техническия минимум от знания и най-важното – трудово възпитание, основа на ценностната система на личността. Опитите в последно време да се правят реформи от всеки министър са опасна практика. Българското образование има много добри традиции и те трябва само да се доразвиват.

Как ще коментирате връзката ученик-учител-родител преди и сега?

Крум Колев: Смятам, че българското семейство абдикира от истинската грижа за физическото и духовно израстване на децата. Ограничаването на родителите трябва да бъде постоянна грижа на учителите...

Разкажете история от Вашата учителска практика, която Ви е впечатлила.

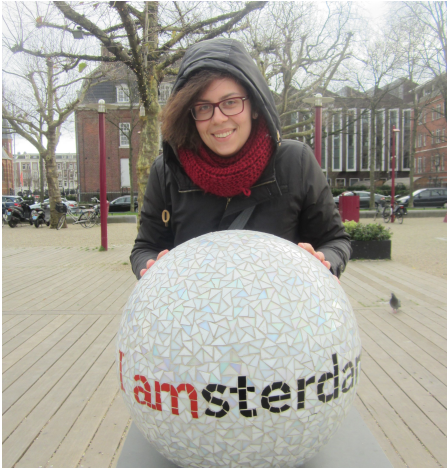
Крум Колев: Всеки ден си спомням за борбите, които съм водил като администратор за успешното развитие и доброто бъдеще на училището. Започнахме с изграждането на работилниците, заграждане на поляната и разширяване двора на училището, предотвратяване на строителство на детска ясла в двора на училището, изготвяне на идеен проект за новата сграда – най-модерната от съвременна гледна точка. Всичко, на което днес се радва нашият град, е постигнато с много труд и много борба от ръководството на училището. Голямо постижение бе и спортно-туристическата база в м. Енев рът, изградена с доброволния труд на учители и ученици от горния курс. Всяка събота и неделя учениците от училището прекарваха там незабравими часове сред природата.

РИЦАРИ НА ПОЧЕТНИЯ ЗНАК

Почетният знак – плакет е учреден и изработен по проект АЗ УЧА В СОУ "ВАСИЛ ЛЕВСКИ" по Национална програма "Училището - територия на учениците" 2007-2008 година, модул "Ритуализация на училищния живот" и се връчва на ученици, постигнали отлични резултати по време на своето обучение и допринесли за утвърждаване доброто име на училището.

Ето какво споделиха онези от тях, които откликнаха на поканата ни да разкажат за своята реализация, години след като са напуснали училище.

ДЕНИЦА МАНОЛОВА, ВИПУСК 2011

Завършвайки паралелката с интензивно изучаване на английски език в СОУ "Васил Левски" през 2011г., реших да продължа висшето си образование във ВТУ "Св. Св. Кирил и Методий". Завърших бакалавър Международни икономически отношения през

2015г. с отличен успех и златен медал. Веднага след това записах магистратура със специалност Бизнес администрация, а през месец септември защитих дипломната си работа за придобиване на степента отново с отличие. По време на бакалавърската и на магистърската степен реших да участвам в Еразъм+ обучение, като по време на бакалавърската степен бях за един семестър в Рига, Латвия, а по време на цялата ми магистратура бях в Прага, Чехия - първо на Еразъм-обучение, а след това и още 6 месеца на практика в университета, в който се обучавах. По време на тези 5 г. след завършването на средното ми образование имах възможност да обиколя доста градове и държави в Европа, включително и "столицата на Европейския съюз"- Брюксел и институциите там. Успях да се запозная с много нови хора и култури, които определено ми помогнаха да бъда това, което

съм днес. Неведнъж успях да се убедя, че макар и идвайки от малък град, познанията ми, било то по английски или в друга сфера, се оказваха повече от тези на представители на други държави. Мисля, че обучението ми в СОУ "Васил Левски" ми е помогнало доста за това.

След приключването на магистърската си степен и Еразъм+ практиката си в Прага реших да остана в столицата на Чехия поради възможностите, които тя предлага на младите. Значително бързо успях да си намеря работа в една от най-големите корпорации за предоставяне на IT и професионални услуги, както и аутсорсинг, а именно Computer Sciences Corporation (CSC).

Използвам момента да благодаря на всички мои преподаватели, а на учениците пожелавам да не спират да мечтаят, да се борят за целите си, защото както е казал Рузвелт - "Бъдещето принадлежи на тези, които вярват в красотата на мечтите си".

ВЕСЕЛИН ЦВЕТКОВ, ВИПУСК 2009

След Гимназията завърших CAUBG (American University in Bulgaria) в Благоевград със специалности "Компютърни науки" (Computer Science) и "Информационни системи" (Information Systems). Завърших университета с отличие.

След завършването на висшето си образование работих 2 години като програмист на C# за Windows приложения и ASP.NET със C# за уеб приложения. Компанията, за която работих, се намираше в гр. Велико Търново, но централният офис беше в Сан Хосе, Калифорния.

Впоследствие кандидатствах и започнах работа в българския офис на една от най-големите компании в световен мащаб, а именно - IBM. Там започнах като Експерт технологична поддръжка. Реших да се отделим малко от програмирането и да видя как стоят нещата на хардуерно ниво. Оказа се, че работата, която върша, ми е прекалено лесна и не срещам никакви предизвикателства, затова кандидатствах вътрешно във фирмата за програмист. Изкарах няколко сертификата от IBM, минах курс по Java-

програмиране и като следствие на това ме избраха за новата позиция - Business Applications Developer. Сега отговарям за поддръжката на всички вътрешни приложения във фирмата, както и за създаването на нови такива. В момента работя над това да се издигна като Team Leader на новосформирания екип.

На учениците, завършващи СУ "Васил Левски", искам да кажа, че това е краят на едно пътешествие за тях. Едно дълго пътешествие... Завършването на гимназиалното образование е просто един покорен връх, една победа, но в живота има още върхове за покоряване. Всеки тръгва нанякъде, устремил се към постигане на целите си. Някои ще успеят в живота, други може и да не разберат колко са успели. Вярвайте в себе си, вървете винаги само напред и нагоре.

МАРИО РУСЕВ, ВИПУСК 2009

След като завърших СОУ "Васил Левски" - Севлиево, се отправих към САЩ, за да продължа образованието си в Lafayette College. Там завърших бакалавърската си степен

по физика и електронно и компютърно инженерство. След завършване на обучението си се преместих във Виена, където тази година завърших докторантура по Физика при проф. д-р Антон Цайлингър, професор във Виенския университет. През всичкото това време се занимавах като хоби с финанси и финансови модели, като междуременно вземах и курсове по финанси. Имах късмета да свържа сегашната си работа с моето хоби. В момента работя в консултантска компания по финанси, която има клонове във всички западноевропейски държави, като клиентите ни са почти всички банки в Австрия, Германия, Италия, Испания, Португалия, Норвегия, Швеция и други. През свободното си време разработвам финансови журнали

заедно с колеги от Хедж-фонда на една Бундесбанка в Германия и се занимавам с учене за CFA, най-глобално възприеманият сертификат по финанси еквивалентен на магистратура в елитните университети в САЩ. Моят път, както и пътят на много други мои съученици, които се отправиха към чужбина, не е лесен и не предопределя да бъдеш себе си. Изисква много нагаждане, може би известна доза смиреност, много учене и много обективизъм, особено в критични или емоционални моменти. Но всичко това си заслужава, ако изпитваш удовлетворение от това, което правиш. Не се възприемам като успял. Сигурен съм, че в Севлиево още има млади хора, които инвестират в знанието.

РИЦАРИ НА ПОЧЕТНИЯ ЗНАК

СЕМИРАЙ КЪСООЛУ, ВИПУСК 2009

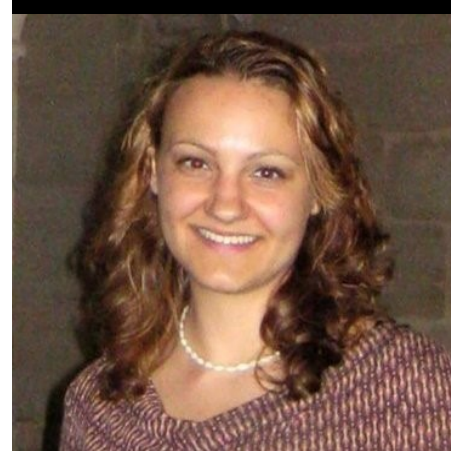

ученици, че ще се радвам да съм полезна относно въпроси за обучение и кариера в САЩ. Проявилите интерес могат да се свържат с мен на semiray.kasoolu@gmail.com

В момента съм втора година в магистратурата по държавна администрация във факултета Кенеди на Харвардския университет - (Master in Public Administration in International Development at Harvard Kennedy School). Програмата включва усилено изучаване на приложна математика и икономика на развитието. Миналото лято прекарах в Истанбул като стажант в международна организация, целяща да подпомогне малките и средните бизнеси в развиващите се страни и бях член на екипа от Грузия. Интересът ми в тази област беше предопределен от опита ми в Голдман Сакс, където участвах в екипа за разширяването на кредит към малки и средни бизнеси в САЩ.

Моля, предайте на сегашните

СЛАВЕЯ АНГЕЛСКА, ВИПУСК 2009

Печели Европейския младежки научен конкурс и е обявена за "Млад учен на Европа".

- ◆ Получава наградата на Европейския патентен център в Мюнхен за иновативна научна разработка с авангардната идея за нов начин за възприемане

на звуци от хора с увреден слух, реализиран в Швеция и Холандия.

- ◆ Завършва университета в Глазгоу, Великобритания, с наградата на ректора за най-добър студент, връчена ѝ на церемонията по дипломирането.
- ◆ Понастоящем работи в областта на корпоративното банкиране като финансов анализатор във Финансовия регулатор на Великобритания в Лондон.

УЧИМ, УСЪВЪРШЕНСТВАМЕ СЕ И СЕ РАЗВИВАМЕ

*Ние удовлетворяваме специфичните образователни потребности на нашите ученици.
Превръщаме училището в територия на учениците.*

Утвърждаваме училището като културно, информационно и спортно средище.

Обучаваме подрастващото поколение в съответствие с новите обществени реалности и в духа на демократичните принципи на гражданското общество и европейската интеграция.

Работим по проекти на МОН и ЕС, осигуряващи средства за образователни инициативи.

СПОРТУВАМЕ, ПРАЗНУВАМЕ И СЕ ЗАБАВЛЯВАМЕ

Обучаваме подрастващото поколение в съответствие с новите обществени реалности. Училището разполага с отлична спортна база и е единственото училище със закрит плувен басейн. Обновената наскоро Актова зала е прекрасно място за сценичната изява на нашите ученици по време на различни тържества и празници. Учениците от училището масово участват и печелят призовите места в олимпиади, конкурси и състезания.

Завърших средното си образование в СОУ "Васил Левски" през 2013 година. В момента съм студентка в четвърти курс в Американския университет в България, Благоевград. Специалностите, които изучавам, са бизнес администрация с концентрация в мениджмънта и английска и американска литература. По време на следването си се включвах в дейностите на студентските клубове и участвах в конференции на различни теми. През първата си година бях репортер за университетския вестник "ДеФакто". В момента съм част от организационния екип на рок групата към университета. Благодарение на обучението си в Американския университет имам възможността да

общувам с хора – студенти и преподаватели от цял свят. През летните ваканции пътувах до САЩ, щата Масачусетс, където работих по програмата

"Work and Travel". През пролетния семестър на 2016 година бях на обмен в Анкара, Турция по европейската програма "Еразъм +".

СЕЗЕН ХОДЖА, ВИПУСК 2013

РИЦАРИ НА ПОЧЕТНИЯ ЗНАК

ДИМИТЪР БРАТОВАНОВ, ВИПУСК 2014

След завършването ми на СОУ "Васил Левски" животът ми претърпя неочаквани промени. Есента на 2014 година започнах своето обучение в AUBG, следвайки бакалавърските програми по бизнес администрация и икономика, но то-

ва не беше всичко, което университетът ми предложи като възможности за развитие.

През първата си година в AUBG станах част от Офиса по комуникации и маркетинг на AUBG като фотограф, част от клуба по предприемачество StartUP@Blagoevgrad и спортния клуб AUBG Olympics - два противоположни клуба, които поставиха основите на множество промени в моя живот. Работата в двата клуба ми помогна да осъзная истинската същност на работата в екип. Създадох професионални контакти с различни компании и техните представители. Но най-ценното беше влиянието, което имаше AUBG Olympics над мен. За една година у онова момче, което преди години се бореше за Добър 4 в часовете по Физическо възпитание и спорт, се разгоря любовта към спорта и активният начин на живот.

През лятото на 2015 година имах възможността да замина за Щатите на лятна брига-

да, на място, на което можеше да се усетят най-силно настъпващите обществено-политически промени в американското общество – Provincetown. Смяя да твърдя, че престоят там ми предостави една различна перспектива на LGBT-обществото, техните персонални характеристики и реакции.

През пролетта на 2016 започнах да преподавам фотография на част от студентите по журналистика в университета. След крайните продукти на първите ми ученици ми беше предложено да продължа да обучавам студентите от AUBG, които желаят да развият своите журналистически умения. В края на годината бях избран от своя екип за новия Маркетинг-директор на StartUP@Blagoevgrad и за главен дизайнер на AUBG Olympics.

Лятото на 2016 прекарах отново в САЩ, този път в Аляска, където се докоснах до културните характеристики на местното население.

От началото на есенния семестър започнах работа като RA, както и като журналист към студентска медия "AUBG Daily".

РИЦАРИ НА ПОЧЕТНИЯ ЗНАК

ГРЕТА РАЧЕВА
ВИПУСК 2009

Веднага след завършването си започнах своето обучение в Икономически университет – Варна, специалност "Финанси".

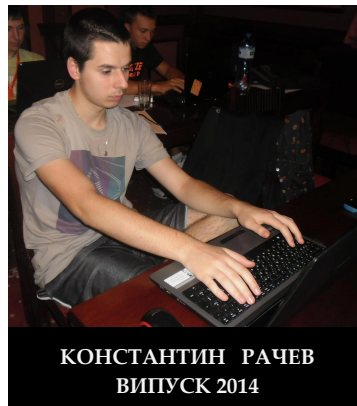
Благодарение на сътрудничеството между Центъра за кариерно развитие на ИУ – Варна, от една страна, и бизнеса, от друга, ми бе предоставена възможност за професионална реализация и старт на кариерата ми в една от водещите в световен мащаб мултинационални компании за производство на санитарна арматура и керамика - "Идеал Стандарт Интернешънъл".

2014 година придобих магистърска степен по специалност "Корпоративен контрол и икономически анализи" във Висше училище по застраховане и финанси, гр. София.

Към настоящия момент работя като главен финансов анализатор в Дирекция "Финанси и счетоводство" на "Идеал Стандарт Интернешънъл". Част от отговорностите ми са свързани с бюджетизиране, ценообразуване, контролинг, планиране, изготвяне на анализи и управление на инвестиционни проекти.

Това, което бих искала да посъветвам всички ученици, е да се възползват от всяка една възможност, която им се предоставя през тези години на обучение.

Това, което мога да кажа на всички настоящи и бъдещи възпитаници на училището, е да се интересуват и да не спират да правят опити в сферата на своя интерес.

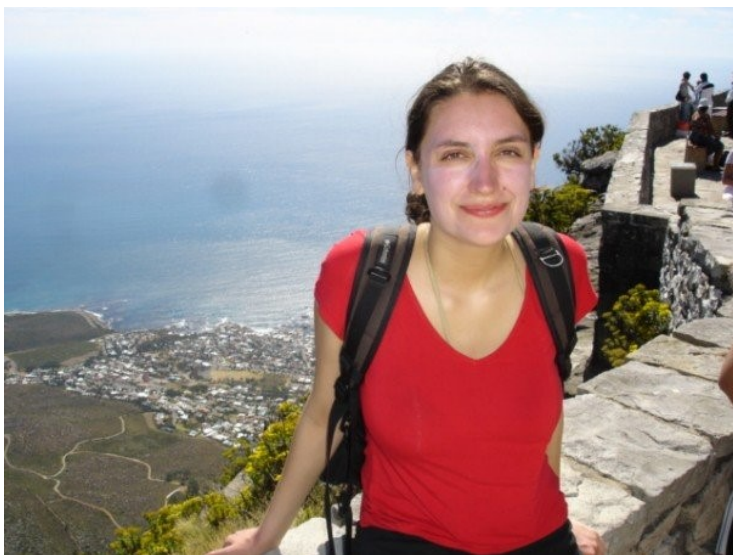
КОНСТАНТИН РАЧЕВ
ВИПУСК 2014

В момента съм студент трети курс в ТУ – София, специалност "Компютърно и софтуерно инженерство". Като цяло компютрите и технологиите са ми съзнателна страст от близо 10-тина години. Последните години бяха доста

успешни за мен и работата ми като програмист и смело мога да кажа, че работя рамо до рамо с най-добрите професионалисти в сферата по множество различни, интересни и предизвикателни проекти, които правят ежедневието ми изпълнено с адреналин. Основната ми дейност и опит са в рамките на уеб програмиране - портали, cloud, системи за контрол на съдържанието, платформи, сайтове, автоматизирана обработка и анализиране на данни, бази от данни, IoT и др.

Това, което мога да кажа на всички настоящи и бъдещи възпитаници на училището, е да се интересуват и да не спират да правят опити в сферата на своя интерес.

НАША ГОРДОСТ

ПОЛЯ ЛЕСОВА, ВИПУСК 2001

American University in Bulgaria - ВИПУСК 2005
Journalism and Mass Communication
Political Science and International Relations

New York University - ВИПУСК 2006
MA · Journalism and Mass Communication

В МОМЕНТА РАБОТИ КАТО ЖУРНАЛИСТ В "THE WALL STREET JOURNAL"

ПЛАМЕН ИЛИЕВ, ВИПУСК 2010

ПРЕЗ 2010 е избран за най-прогресиращ български млад футболист.

ДЕКЕМВРИ, 2010 е привлечен във ФК "Левски" за сумата от 95 000 евро.

В МОМЕНТА Е ВРАТАР НА РУМЪНСКИЯ ФК "БОТОШАНИ".

УЧЕНИЧЕСКО ТВОРЧЕСТВО

Във връзка със 130-годишнината от основаване на училището наши ученици се включиха в конкурс за написване на литературна творба и рисуване на рисунка. На следващите страници поместваме най-добрите творби.

ВЕЧЕ В ТРЕТИ КЛАС

Вече сме в трети клас,
толкова лесно е за нас.
Числата до хиляда ние научихме,
нови знания с интерес получихме.
На екскурзия вече ходихме дори,
със смях, песни и весели игри.
Към Велико Търново пътувахме,
на Царевец с усмивка се любувахме.
В музея на осъчните фигури много неща видяхме,
с прекрасни подаръци у дома се прибрахме.

НИКОЛ НАНОВА, IIIВ клас

УЧИЛИЩЕ

Малко ми е тежко
рано сутрин аз да ставам,
но осъзнавам, че трябва
да се обучавам.

Към училището тичам, закъснявам.
Там с приятели обичам
да се забавлявам.
Учебната програма
радост е голяма.
Часовете кратки и приятни
продължават през ваканцията лятна!

МИХАЕЛА ДРАШКОВА, IVВ клас

Михаела Драшкова 4В клас

Ивана Иванова 4В клас

Марина Дамянова 3В клас

Мария-Магдалена Шереметова 4Б клас

В училище (разказ)

Всеки ден те си тръгват от училище заедно. Имат си свои любими места, на които се спират. Едно от тях е покрай реката. Той върви напред, а Тя след него.

Стигат реката. Хвърлят чантите някъде в тревата и сядат на близката люлка. Е, те вече са доста големи за люлки, но това си е просто навик. Тяхно любимо занимание.

А сега идва ред на ровенето по джобовите и търсенето на дребни монети. Сигурно се чудите какво ще купуват с тях? Те просто искат да си купят щастие. Хвърляйки дребни монети във водата, Тя и Той си пожелават красиви неща, свързани с бъдещето. И така, всеки ден край реката, както

се пее в песента "Винаги двама, винаги".

Отново двамата празнуват рождения му ден. Но след празника техен "приятел" разрушава с лека ръка изградено то прекрасно приятелство. Ще попитате какво направи? Ами наговори му куп неверни неща за Нея.

Той не искаше да я чуе повече. От това Тя много страдаше.

Шест месеца след раздялата в училището им обявиха конкурс за написване на разказ по преживяна случка. Тя, разбира се, реши да участва в конкурса, защото обичаше да пише. И разказа за красивото приятелство, за тежката раздяла и за своята мъка.

Дойде денят, в който учителката по литература трябваше да обяви наградените ученици.

Всички ученици бяха в Актовата зала. Госпожата прочете три разказа и каза, че те са най-добрите. Единият беше нейният. Тя беше много развълнувана, защото сред учениците видя Него.

Той слушаше внимателно, докато учителката четеше. Чак сега Той разбра какво й е причинил. Разбра, че не само я е наранил, но е разрушил едно прекрасно приятелство.

На следващия ден Той отиде при Нея, призна вината си и предложи всичко да бъде както преди. Да бъдат истински приятели и всеки да е готов да помогне на другия. Радостта й беше безкрайна – две сълзи се търкулнаха по красивото й лице, озарено от нова надежда.

Траяна Спасова, 6б клас

УЧИЛИЩЕ ЛЮБИМО

Отварям вратите ти и вдишвам от въздуха.
Надежда в три думи: "Добро утро, училище!"
Вървя в коридора ти, шепна си тихичко:
Нима е възможно да си ми любимо?

Рисувах ми пътища, чертаем ги заедно
с химикал – куп надежди, мечти, все тъй искрено.
Пътя до теб знам и ставам по тъмно.
Вървя все към новото, пълна със щастие.
Не ще те забравя дори след години.
Затварям мастилото в черните линии.
С усмивка в душата тез думи изричам:
Благодаря, че ме учиш себе си да откривам,
да живея, да бъда, света да обичам.

Камелия Йова 10а клас

МОЕТО УЧИЛИЩЕ

Училището... онази дума, която предизвиква неприятно усещане у немалко хора. Онази сграда, напразно хулена и недооценена. Онзи спомен, който рано или късно събуждаме в главата си с умиление и малко тъга. Този храм на образованието е неизменна част от нашия живот. Вероятно всеки от нас е имал приятното и топло усещане, че прагът, който прекрочава, е не просто към класната стая, а към един нов дом.

Съучениците вече не са просто приятели, а едно ново семейство, което е до теб в беда и радост. Учителите са се превърнали в ангели-хранители. Като всеки човек и аз съм изпитвала тази емоция и съм искрено благодарна, че имам това семейство

до себе си. Ще ви разкажа за първия път, когато се почувствах приета в това семейство.

Бях в пети клас, година 2014. Дядо ми току-що беше починал. До четиринадесетгодишна живеях при баба и дядо, затова загубата беше като да съм изгубила баща. След седмица тръгнах на училище и трябваше да се съвзема много бързо. Не успях, разбира се. Спомням си, че постоянно плачех. Това беше първият ми сблъсък с нещо подобно. Не знаех какво да правя. Знаех, че е нормално, знаех, че това се случва, но липсата беше непреодолима.

И ето, че настъпи първият учебен ден... Първата седмица не плаках, даже размених някоя дума със съучениците си. Но следващите седмици бяха ад – затворих се в себе си, изолирах се от света. Искях да бъда сама.

Кулминацията настъпи, когато един ден не издържах и се разплаках в час. Тогава всички, изненадани и неразбиращи, се струпаха около мен и започнаха да ме разпитват. Когато разбраха какво се е случило, ме накараха да се изправа. Никога няма да забравя всички онези прегръдки, които се изсипаха върху мен, но най-вече ще помня думите, които се вкопчиха в съзнанието ми и са там и до ден днешен: "Ние сме до теб, каквото и да се случи!"

Понякога едно "до теб съм" е много по-ценно от стотици "обичам те". В този момент аз осъзнах, че училището е моят храм, където винаги мога да получа подкрепа.

Нещата, за щастие, не се промениха, и дори сега, в друга паралелка, аз изпитвам същите топли чувства, когато влизам сутрин в училище. Защото какво по-хубаво от това – да се прибереш къщи?

Деница, 10а клас

МОЕТО УЧИЛИЩЕ

Ако помолим един ученик да опише училището на мечтите си, то той най-вероятно ще започне да описва външни белези на сградата, или как мечтае да се учи с помощта на таблетки. Но аз няма да правя това, защото не е важен обликът на училището – важни са хората в него.

Училището е място, където можеш да научиш много, но това, което трябва да се насърчава, е креативното мислене и индивидуалността, а не научаването наизуст. Учителите и учениците трябва да са приятели и да учат взаимно. Много хора оправдават липсата си на мотивация за учене с лошата обстановка в училище, но истината е, че училището е в това състояние заради липсата на уважение. Учениците трябва да уважават училището, учителите и най-важното – да се уважават един друг.

Алберт Айнщайн е казал: "Всеки е гений. Но ако съдим за рибата по нейните умения да се покачи на дърво, то тя ще живее целия си живот, мислейки, че е глупава."

Днешните училища не само карат рибите да катерят дървета, но ги карат и да слязат от дървото и да проягат 10 километра. Много деца биха се асоциирали с тази риба и цял живот не могат да намерят себе си, вярвайки, че са глупави и безполезни.

Училището твърди, че подготвя за бъдещето, но аз не съм напълно убедена в това. Ако сравним един модерен телефон от нашето поколение с един от преди 150 години, ще открием огромни разлики. Същият резултат ще получим и ако сравним един модерен автомобил с превозно средство от преди 150 години. Но ако сравним училището днес с това от преди 150 години, за съжаление няма да видим почти никакви разлики. Повече от век нищо не се е променило. Преди учениците са били подготвяни за обикновени работници във фабрика и това обяснява защо са ги подреждали в редици, казвали са им да седят мирно и да вдигат ръка,

ако искат да кажат нещо. Давали са им кратки почивки за храна и са им казвали какво да мислят, а също и да се състезават за отличен. Това е минало... е, да продължим напред.

Днес светът не се нуждае от работници във фабрика, а от хора, които мислят самостоятелно, креативно и иновативно.

Не мога да отрека, че училището ни учи на много неща, но колко от учениците смятат тези неща за интересни или полезни? Всеки учен ще ни каже, че няма два еднакви мозъка и всеки мисли различно. Родителите с две или повече деца ще го потвърдят. Тогава защо един и същ метод се прилага отново и отново към всички? Това е сякаш лекар да предписва едни и същи лекарства на всичките си пациенти. Резултатите ще са катастрофални и никой няма да се излекува. А когато говорим за образование, това точно описва какво се случва. Един учител застава пред 25 ученици, всички с различни нужди, умения, мечти, и преподава на всички по един и същи начин едно и също нещо.

За този проблем не са виновни учителите. Виновни са хората, които съставят програми и учебници и казват на учителите какво и как да преподават, без те самите някога да са го правили. Тези хора не дават никаква мотивация на учителите да работят. Ако пред класа застане един мотивиран учител, той ще преподава със страст и желание и ще вдъхнови учениците си и те ще научат много от него. Затова смятам, че един учител заслужава същата заплата като един доктор, защото докторът може да направи сърдечна операция и да спаси живота на дете, но добрият учител може да докосне сърцето на това дете, да го вдъхнови и изпълни живота му със смисъл.

Демотивиращо е, че някои предмети сякаш биват пренебрегвани. Разбира се, математиката е важна, но не е по-важна от изкуствата, защото креативността е много важно качество в днешния свят, а тя се придобива именно чрез изкуствата.

Учителят и учениците трябва да са приятели, а не врагове. Странно е как много ученици се

страхуват да изкажат мнението си само защото може да получат слаба оценка. Учителите трябва да могат да изслушват мнението на децата, без да го критикуват строго. Училището е място за получаване на знания, но не само от учителите към учениците, а и обратното. Ако се вслушат в думите на учениците и ги разберат, учителите също могат да научат много. Това официално обръщение към учителите обаче ги отдалечава от децата и колкото са по-далечни те, толкова е по-трудно на учениците да ги разбират.

Много хора смятат, че и средата, в която учим, е демотивираща. С всички тези изпочупени столове, чинове и обелени стени ученикът няма как да се почувства комфортно. Но в сърцевината на този проблем е липсата на уважение. Учениците не са научени да уважават, затова и повечето училища са в такова състояние. Дори някой да направи нещо хубаво за облика на училището, след време то пак ще бъде в окаяно състояние заради липсата на уважение.

Ако погледнем встрани, можем да вземем пример от образователната система на Финландия. Там учебните дни са по-къси, учителите са добре платени, няма домашни, а децата се учат на сътрудничество, вместо на съперничество. Там учениците се учат, че да си най-добрият не е най-важното нещо на света. Децата се насърчават да развиват любопитството си и най-важното – да развиват себе си, защото да знаеш как да бъдеш себе си е също толкова важно, като да знаеш да четеш и пишеш. Във Финландия учат учениците да бъдат скептични към твърденията на другите и да имат собствено мнение. Има и други места, където у децата биват възпитавани подобни принципи, и това е доказателство, че промяната е възможна.

Учениците може да са само 20% от населението на планетата, но те са 100% от нашето бъдеще. За тях е важно да знаят, че всичко може да се постигне. Това е светът, в който вярвам, свят, където рибите вече не са насилвани да катерят дървета.

Яна Пенчева, 10а клас

МОЕТО УЧИЛИЩЕ

Училищата днес трябва да са основата на обществото. Те трябва да са местата, където учениците да се превръщат в интелигентни и трезвомислещи млади хора. Хора, които и след завършване на училище да продължат да градят усърдно личното си развитие и това на обществото.

Но как всъщност изглежда училището през погледа на голяма част от учениците? Ако ги помолите да ви го опишат, те най-вероятно ще кажат, че не им е приятно да го посещават, защото им е скучно, учебният материал не им е достатъчно интересен, имат много домашни и т.н. Но според мен причината е в завишеното ниво на мързел и нехайство у тези ученици. Те с лека ръка отхвърлят ученето и единствената им цел е просто да преминат в следващия клас, без да положат минимално усилие, освен като препишат отнякъде.

Вярно е, че е почти невъзможно да знаеш винаги всичко по, да кажем, 15 учебни предмета. Вярно е, че дори и усърдно учещите понякога преписват. Но според мен това ще се промени, ако се повиши интересът към ученето. А това може да стане, ако в образователната система се вкарат малко находчивост, изобретателност и, разбира се, финанси.

Питате се какво искам да кажа? Отговорът е елементарен и е свързан с неимоверно бързо развитие на технологиите. И по-точно говоря за виртуалната реалност, която набира все по-голяма популярност. За тези от вас, които не са наясно какво точно е виртуална реалност, ще поясня - това е термин, обозначаващ нереален свят, създаден чрез компютърни системи.

Смятам, че би било не само образователно, но и доста интересно, ако в учебните кабинети има такива системи за виртуална реалност. Така учениците ще учат много по-лесно и

ефективно, докато се забавляват. Например, когато влязат в час по история, учителят започва да диктува план на урока и да разказва суха теория, а чрез виртуалната реалност класът ще може да се пренесе назад във времето и да види различни епохи и събития в тях, да наблюдава битки, победи и поражения.

В час по география пък учениците ще могат да посещават различни природни зони и да наблюдават климата, водите, флората и фауната.

Вярвам, че това е добър метод на обучение, чрез който интересът към ученето значително ще се повиши, а това ще постави образованието на едно ново ниво.

Надявам се, че този или някой по-добър и иновативен метод ще се въведе в образователната ни система в близките години, за да могат училищата да придобият облика и ролята, която трябва да имат.

Мартин Стоилков, 10а клас

Мария Христова, 5В клас

Симона Иванова, 5В клас

УЧИЛИЩЕ ЛЮБИМО

Събуждам се с усмивка
И на училище отивам.
Всеки ден по нещо научавам
и с уроците се справям.
Тука учим приказки чудесни
и хубавите възрожденски песни.
Който иска да сполучи,
трябва много да се учи!

Мария Христова, 5в клас

Хей, надникни отвън,
светлината да те озари с прегръдка,
хайде, ставай ти от сън,
че училището само тебе чака.
Идвай, скачай във колата,
да потегляме на дълъг път,
че време никак не остана,
а ти се излежаваш още по пижама.

Симона Иванова, 5в клас

МОЕТО УЧИЛИЩЕ

Всяко училище е различно, нали? Така както всеки човек, всяко животно, всяко растение и всяко нещо във Вселената, така и всички училища са различни. Искам да попитам учениците от СУ "Васил Левски" за мнението им спрямо учебното заведение. С какво нашето училище е по-различно от останалите? Знаем, че повечето от вас предпочитат да си стоят вкъщи или да правят каквото и да било само да не са тук, но също знаем, че всеки от вас може да каже поне едно хубаво нещо за мястото, където започва нашето лично изграждане.

Тази година се навършват 130 години, откакто е построено нашето училище. Сигурно вашите родители, а може би и баби и дядовци са учили тук. Защо? Не случайно вие сте второ или трето поколение, учещо тук. С причина е, а тя е, че това е едно място, което може да ви предложи безброй възможности. Дори да не сте от

ученолюбивите, дори да не сте от спортистите, СУ "Васил Левски" ще ви помогне да откриете в какво сте добри и ще ви помага да го развивате. Както на мен, така и на вас.

Нещо, което харесвам в училище, са хората около мен. Предполагам това е главната причина, а може би и единствената, да ходите с желание. Винаги е приятно да видиш приятелите си, особено когато си станал в седем сутринта, а никак не ти се е ставало. Нали? И нека не забравяме, че те винаги ви казват колко време остава до края на часа и какъв е следващият ви час.

Друго нещо, което ми идва на ума, щом се сетя за училище, са учителите. Предполагам, че повечето от вас не се интересуват от хората, които им преподават - кои са те и дали са изморени след дългите часове на преподаване. Но те са хората, които ни дават старт в живота, тези, които ни помагат абсолютно винаги и ни амбицират. Да си учител не е нещо лесно. В училище те са не просто работници, а родители. Защо учителите плачат, когато

изпращат учениците си? Защото те изпращат своите деца. Аз съм сигурна, че след като завърша, ще ми липсват тези всеотдайни хора.

А знаете ли, че най - лесната част от вашия живот е по време на вашето образование? Тя, разбира се, е и най - хубавата, но това ще усетим едва когато се разделим с милите си съученици и с нашите учители. Когато трябва да се борим за прехраната си, а не за оценките си. Когато вече никой не пише в групата на класа и когато няма кой да ни пита какво е домашното. Оценете тези малки моменти!

Сега вече сетихте ли се за поне едно хубаво нещо в училище? Вярвам, че сте се сетили за повече. Нека отпразнуваме 130-годишнината на СУ "Васил Левски", като благодарим за всичко, дадено ни през годините. Не забравяйте, че "образованието на човека не завършва до последния му ден" и че "училището дава знания само на тези, които са съгласни да ги вземат!"

Преслава Петева, 11а клас

Стефани Христова, 5А клас

Кристиан Кралев, 6Б клас

Славена Стойчева, 6А клас

МОЕТО УЧИЛИЩЕ

Поредна минута, пореден час, пореден ден, поредна седмица, месец дори – "тъпото" даскало няма ли да свършва? Тая, пък, и тя... за каква се мисли? Застанала, моля ти се, и обяснява ли, обяснява, край няма. 45-те минути изтичат побавно и от севлиеvsка вода през август. Оффф, сега и домашно... тези хора не разбират ли, че и аз имам личен живот?!?

Усещам, че ти е до болка познат сюжетът на този филм. Чакай, прав си, може да се нарече безкрайна пиеса, в която ние, учениците, играем руски матрьошки, докато на учителите им е отредена ролята на кукловодите. Но ти да си виждал куклен театър с дървени фигурки? Не си?

Точно в този момент пиесата се превърна в моноспектакъл и всичко отиде на кино с бързия влак. А питал ли си се дали е било така преди 30 години? Сега четеш този въпрос и с блажено нагла усмивка на лице би отговорил: "Е, разбира се, това са училищните години на мама и тате, само че вместо на телефони, са играли на белот. Танто за кукуругу, ти мен

не ме учи кога и какво, аз много добре си знам. Други въпроси?"

Добре, а за преди 130 години кого ще питаш и кой ще ти даде отговори на въпросите? Знаеш ли как е изглеждал надрасканият чин, на който сядаш всеки ден или дворът, в който покриваш някой норматив по физическо? Ако и тук имаш положителен отговор, ти препоръчвам да не четеш следващите редове, защото си знаеш всичко... Поздравления! Ако пък не е така – приятно четене!

За 130 години училището преминава през много етапи на своето развитие. Мъдреците казват, че началото е винаги най-трудно. По време на тежките години на робство българският народ просъществува благодарение на стремежа си към новобългарско образование и просвета. Оживяването на икономиката налага необходимостта от придобиване на по-цялостна грамотност и така на 1 септ. 1897г. тържествено е осветено и открито Севлиево окръжно петокласно мъжко училище на Н. В. Кирил Преславски.

Не след дълго войните, които България води от 1912г. до 1918г. разтърсват дълбоко

българското общество. За фронтовете по време на Първата световна война заминават 100 севлиеvsки гимназисти и се налага учебните занятия да се прекъснат.

В годините от 1919 до 1959 училището претърпява много промени като най-важната е през 1959г. – "школото" се преименува на Политехническа гимназия "Цвятко Ганев". Няколко години по-късно училището преминава към кабинетна система на обучение като форма за по-ефективно обучение.

Вече сигурно ти се иска да приключвам със сухата история за създаването на "гимназето". Омръзна ли ти, да спирам ли? Е, да, спирам. Прескачайки няколко момента може да се каже, че на 30 април 1992г. севлиеvското училище тържествено приема новото си име – "Васил Левски". Вероятно ти изниква един голям въпросителен знак в главата: за какво, аждаба, беше всичко това. Отговорът е прост – все още ли мислиш, че даскалото е "тъпо"? Все още ли мислиш, че е модерно да си "във филма" на невежеството? Надявам се, че не.

Кристина Петкова, 11Б клас

Габриела Петрова, 8Б клас

Десислава Цонева, 8Б клас

КЛУБ „ЖУРНАЛИСТ“

Клубът е създаден в началото на учебната 2016/ 2017 година

по Проект BG05M2OP001-2.004-0004 "Развитие на способностите на учениците и повишаване на мотивацията им за учене чрез дейности, развиващи специфични знания, умения и компетентности (Твоят час)" – фаза 1, финансиран от Оперативна програма "Наука и образование за интелигентен растеж", съфинансирана от Европейския съюз чрез Европейските структурни и инвестиционни фондове.

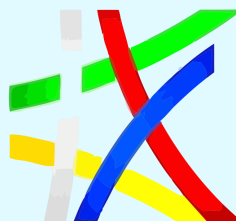
Цели

Да се формира у участниците адекватно поведение на обществени места. Да се изгради у учениците потребност за посещение на културни събития, умение за слушане и извличане на информация, умения за контактуване с участниците в събитията. Да се повиши устната и писмената грамотност на учениците. Да се формират у тях умения за писане на текстове по зададена тема, да задават въпроси и да правят изказвания в устна и писмена форма.

МИНИСТЕРСТВО НА ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ СТРУКТУРНИ И
ИНВЕСТИЦИОННИ ФОНДОВЕ

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
НАУКА И ОБРАЗОВАНИЕ ЗА
ИНТЕЛИГЕНТЕН РАСТЕЖ

ИЗДАВА КЛУБ „ЖУРНАЛИСТ“ - СУ „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“

РЪКОВОДИТЕЛ: Даниела Йорданова

СЪВМЕСТНО С КЛУБ „МЕДИЕН СВЯТ“ - СУ „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“

РЪКОВОДИТЕЛ: Димитър Димитров